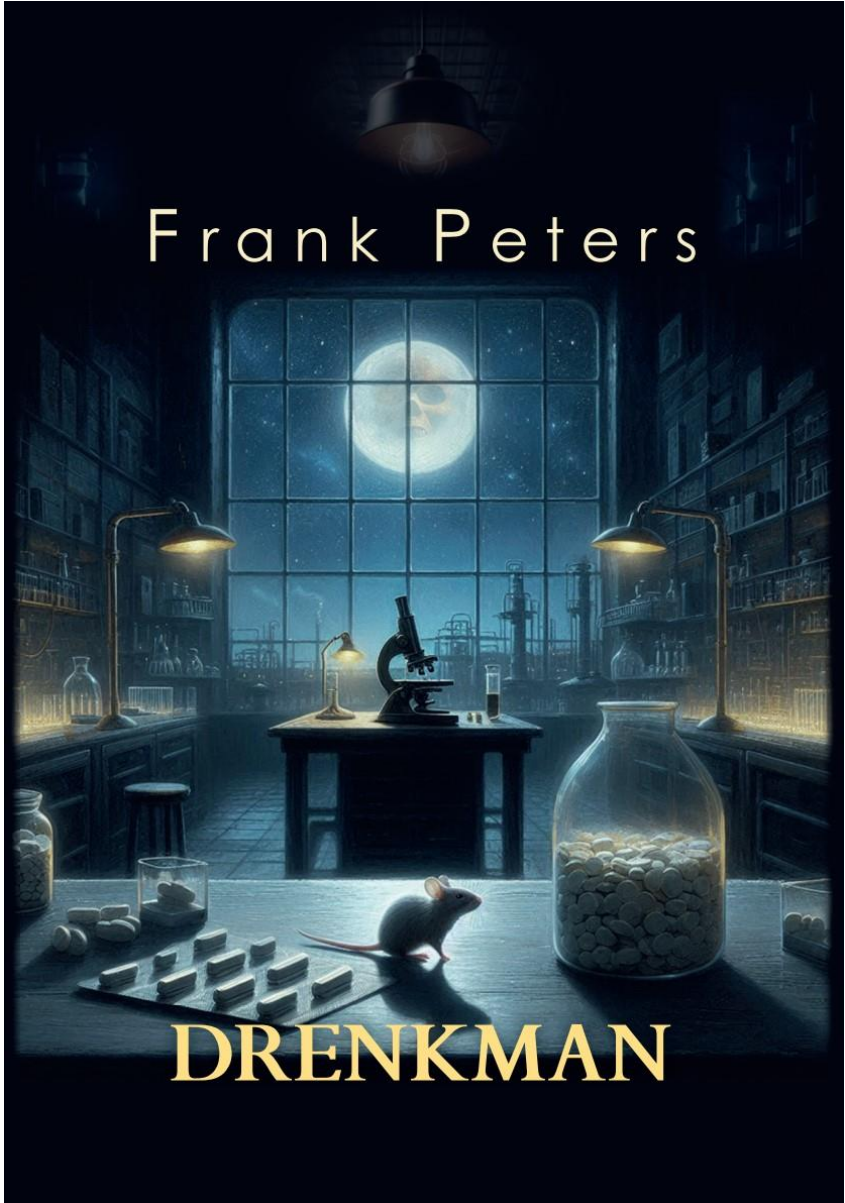

Frank Peters

DRENKMAN

Eerder verschenen van Frank Peters:

HET MEISJE BIJ HET VENSTER

Shortlist ThrillZone Award voor beste
Nederlandstalige thrillerdebuut

Longlist MAX Bronzen Vleermuis

Frank Peters

DRENKMAN

Waaenhof - Uitgeverij

Copyright © 2025 Frank Peters
Omslagontwerp: Woodshop Productions
Illustraties: Woodshop Productions
Redactie: Sabine Mourits
Eindredactie: Miet Ooms

Uitgeverij: Waayhof Uitgeverij
Druk: Pumbo.nl
ISBN 978 90 834 1242 9
ISBN 978 90 834 1244 3 (e-book)
NUR: 305
Eerste druk maart 2025

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende. Daarnaast is het zonder aanvullende schriftelijke afspraken uitdrukkelijk niet toegestaan om deze teksten te gebruiken voor het trainen van AI-systemen of te bewerken met behulp van AI-toepassingen.

www.waayhof.nl

De Fleikant

boerderij

oude kocienstal

Jachthuis

keuken

kapschuur

Ven

*Ik had hier een mooi motto willen neerzetten,
zoals echte schrijvers weleens doen
Van Shakespeare, Dante of misschien iets uit de Bijbel
Maar dat vond ik wat aanmatigend
Dan zou je kunnen denken dat ik die boeken echt gelezen heb
Of zelfs dat ik begreep wat het met mijn boek te maken had
Daarom heb ik het maar gelaten*

Proloog

I. Vijf jaar eerder

De oude camper sputterde en kwam tot stilstand op de parkeerplaats aan de oever van de Ourthe. Motregen parelde op de ruiten en de lege parkeervakken verrieden dat het hoogseizoen voorbij was. Slechts een paar klimmers, hun klimgordels zichtbaar onder de regenkleding, waagden zich aan de natte rotsen.

Gérard Rapaille schoof moeizaam van de bestuurdersstoel naar het zitgedeelte, trok op de krappe bank zijn wandelschoenen aan en pakte zijn rugzak. Behoedzaam stapte hij uit de camper, zijn voet stevig op de gladde treeplank.

Hij ademde diep in en voelde de motregendruppels op zijn wangen. Zijn blik volgde de mistflarden die boven de Ourthe dreven, terwijl het vroege licht de herfstkleuren van essen, eiken en iepen warm deed oplichten. Een ijsvogel scheerde over het water en verderop vonden de aalscholvers bij elke duik hun prooi.

Op de loopbrug naast het treinviaduct over de rivier keek hij even angstig naar de stalen roosters onder zijn voeten, die het begrip ‘metaalmoehed’ betekenis gaven. Het verharde pad aan de overzijde leidde hem stroomopwaarts, richting de Rocher du Banc. Dit was het makkelijke deel.

Gérard groette een ouder echtpaar in identieke blauw-gele regenjassen, terwijl hun teckel met een ruime bocht om hem heenliep. *Ook al bang voor de Vlaamse reus*, dacht hij met een glimlach.

Hoewel Gérard uit Mechelen kwam, voelde hij zich sinds zijn studententijd thuis in het Franstalige Luik. Elk weekend trok hij vanuit de stad de Ardennen in, zwerfend door de Condroz, de Famenne en de Calestienne. Hier kende hij de verborgen plekjes die hij nodig had voor zijn grote passie.

Gérard was een jager, maar niet in de traditionele zin: hij jaagde niet op wild, maar op schimmels. Zijn uitrusting was eenvoudig, maar doeltreffend: een GPS, spiegelreflexcamera en monstercontainers. Verder een vergrootglas

en wat handgereedschap. Als mycoloog met een PhD in schimmeltaxonomie was hij altijd bezig met zwammen, schimmels en paddenstoelen, en hij volgde hun sporen door het dichte bos.

Gérard had echter een nadeel als paddenstoelenjager: zijn grote gestalte. Hij was altijd al een forse man geweest.

De Ourthe stroomde hier sneller. Wervelingen vormden zich tussen de rotsen en het geluid van het kolkende water overstemde dat van het bos. Hij passeerde een populaire klimwand aan de overkant van de rivier, waar geconcentreerde klimmers geen oog hadden voor hun omgeving.

Aan de voet van een steil, onverhard wandelpad rustte hij even uit. Voor een gemiddelde man van eind veertig was dit een pittige klim; voor Gérard kwam het bijna neer op de prestaties van de steilewandklimmers.

Hij omkleemde de Mars in zijn jaszak. De drang om die meteen op te eten was groot, maar hij zette zijn kraag op en vervolgde zijn tocht.

Bovenaan het pad kwam hij op adem op een bankje. Daarna sloeg hij een bospad in, waar de loofbomen geleidelijk overgingen in fijnsparren en douglassparren.

De motregen ging over in dikke, zware druppels. Hij veegde zijn bril schoon. Zodra hij die weer opzette, ontdekte hij oranje zwammen op een van de boomstammen. Zijn ogen lichtten op, alsof hij een oude vriend tegenkwam.

‘Pycnoporellus fulgens,’ mompelde hij, terwijl hij een stukje van de stam afkrabde. Hij noteerde de coördinaten, wikkelde het specimen in een vochtige doek en stopte het neuënd in een van de containers in zijn rugzak.

De regen viel nu sneller en de lucht boven hem werd donkerder. Hij trok zijn capuchon over zijn hoofd en liep verder langs een rotswand. Het smalle pad werd steeds glibberiger en hij moest zijn uiterste best doen om zijn evenwicht te bewaren. Bij het nemen van een bocht om een rotsblok gleed hij weg. Hij tuimelde een meter naar beneden en landde hard met zijn knie tegen een scherpe steen.

‘Potverdekke,’ sprak hij zacht, en hij wreef over de pijnlijke plek. Hij aarzelde, besluiteloos door de kletterende druppels op zijn capuchon. Toen

viel zijn oog op een brede spleet in de rotswand, verscholen achter een vlierstruik. Hij strompelde naar binnen, zijn kloppende knie negerend.

Zijn zware ademhaling weerklonk tegen de donkere kwartsietrotsen. Gérard haalde zijn zaklantaarn uit de rugzak en scheen langs de wanden, bedekt met verweerde graffiti-tags. In een hoek lag een stapel halfverbrande boomstammen, waarschijnlijk het werk van baldadige jeugd. Water sijpelde van boven langs de rotswand, waardoor het hout was gaan rotten. Een doordringende geur van ontbinding bereikte zijn neus en de mycoloog in hem ontwaakte.

Langzaam liet hij het licht over de stammen glijden, zijn adem stokte toen hij de achterkant van de stapel zag.

‘Gemmata?’ fluisterde hij. De zaklamp trilde in zijn hand. Hoewel hij de gele paddenstoelen herkende, weken hun vorm en schikking af van de typische morfologie. Ze waren slanker dan de gewone, giftige gemmata’s of narcisamanieten. De hoed van deze paddenstoelen was kleiner en de steel langer. Uit de ring op de steel druppelde een geheimzinnige melkachtige vloeistof. En het waren er veel. Heel veel.

Verwonderd scheen hij zijn licht over de vergane boomstammen die achter de stapel lagen. Een woud van paddenstoeltjes ontvouwde zich voor hem, flonkerend als juwelen in het duister. Hij hield zijn adem in en vergat de pijn in zijn knie. *Een eigen paddenstoel?* Hij kon het bijna niet geloven na jaren van speuren op de meest afgelegen plekken.

Haastig trok hij nitrilhandschoenen aan, nam een scalpel en verzamelde monsters. Hij maakte enkele detailfoto’s, hoewel het hem moeite kostte de camera stil te houden. Buiten brak een waterig zonnetje door de vochtige nevel en een streepje zonlicht viel naar binnen. Gérard sloot zijn rugzak.

Vóór de grot voerde hij de coördinaten van de locatie in op zijn GPS-tracker en noteerde met bevende vingers de gegevens van deze bijzondere vondst in zijn digitale logboek.

Hij wilde zijn handschoenen uittrekken, maar aarzelde. Hij ging weer de grot in en pakte behoedzaam een stuk vermolmd naaldhout met zichtbare mycorrhiza-draden, waarop de gemmata’s zich ontwikkelden. Voorzichtig

wikkelde hij het in vochtige, steriele gaasjes en begon aan de tocht terug naar de camper.

Hij tastte opnieuw in zijn jaszak. Die Mars had hij wel verdiend.

Tegen de middag was hij terug bij zijn camper.

Met een gloed van opwinding besloot hij – tegen zijn gewoonte – meteen terug te rijden naar zijn appartement in Sart-Tilman, terwijl de beelden van het vreemde paddenstoelenwoud door zijn hoofd speelden.

Onderweg trommelde hij ongeduldig met zijn vingers op het stuur. ‘Kom op, mensen, aan de kant, aan de kant,’ mompelde hij, terwijl hij naar de traag rijdende auto’s voor zich keek.

Gérard parkeerde de gedeukte camper achter het appartementencomplex in de universiteitswijk. Na een paar haastige passen in de richting van zijn appartement bedacht hij zich. Hij draaide zich om en liep naar het bosje achter het gebouw.

Onder een douglasspar groef hij een ondiepe kuil in de vochtige bodem, legde het stuk naaldhout met het levende specimen erin en bedekte het met wat aarde.

Eenmaal binnen liet hij zijn natte jas op de zitbank vallen. De vrijgezellenflat op de derde verdieping was een en al wanorde. Overal lagen boeken verspreid en op de kasten stonden glazen potten met paddenstoelen en zwammen, ondergedompeld in formaline. Tussen de potten waren gesteenten en gedroogde zwammen uitgesteld. In de hoek van de kamer stond een tafel met onderzoeksinstrumenten en op het bureau ernaast zijn oude, betrouwbare Zeiss-microscoop.

Koortsig zocht hij in de ladekast naar zijn monsters van de *Amanita gemmata* en de ondersoorten die hij bezat, terwijl de enige andere bekende online te vinden was in de internationale schimmeldatabase.

Hij nam een exemplaar van de nieuwe paddenstoelen uit de monstercontainer en begon zijn onderzoek. Met vaste hand sneed hij de paddenstoel doormidden en bestudeerde nauwkeurig de structuur. Vervolgens maakte hij flinterdunne sneden van de hoed en steel met een microtoom, dunner dan een Nederlandse slager ooit zou durven snijden,

zoals hij eens tegen een collega grapte. De rest van de dag deed hij literatuuronderzoek, observeerde en vergeleek hij.

Om tien uur gaapte hij en rekte zich uit. Zijn maag rommelde; hij besepte dat hij zijn avondeten had overgeslagen. Met een glimlach onderstreepte hij een notitie in zijn rode dagboek: “Onbekende variant”.

Maandagochtend zou hij op zijn werk in het laboratorium van Myres Pharma verdergaan met zijn onderzoek. Hij wierp nog een blik op het glanzende oppervlak en de merkwaardige melkachtige afscheiding op de steel.

‘Het melkjuweeltje,’ fluisterde hij. ‘Dat is alvast uw Nederlandse naam.’

Even leunde hij achterover, vouwde zijn handen en sloot zijn ogen. Alleen het lichte tikken van de regen op de ruiten doorbrak de stilte in het appartement. Zijn gedachten dwaalden af naar de melkjuweeltjes onder de douglasspar, die – met dit weer – snel zouden opkomen.

De Nieuwe Standaard

woensdag
15 mei 2024

Bart de Wever (N-VA)
Start formatiegesprekken p3

DNs

Tragisch overlijden van studente na val uit raam op campus Luik

Sart-Tilman Op maandag 13 mei 2024 heeft zich een ernstig incident voorgedaan op de campus van Luik, waarbij een 24-jarige studente om het leven kwam na een val vanaf de derde verdieping van een appartementsgebouw. De jonge vrouw overleed ter plekke.

Zowel de Universiteit van Wallonië als de lokale autoriteiten, vertegenwoordigd door het parket, hebben na een zorgvuldig onderzoek geconcludeerd dat er geen sprake is van kwaad opzet. Beide instellingen gaan ervan uit dat het om een noodlottig ongeval gaat. Uit de informatie verzameld bij medestudenten blijkt dat het slachtoffer, afkomstig uit Wrexham, Wales, een rustig en onopvallend bestaan leidde.

Het voorval heeft vermoedelijk plaatsgevonden tijdens een slaapwandeling, waarbij de jonge studente ongelukkig uit het raam viel. Een woordvoerder van het parket heeft bevestigd dat haar lichaam zal worden overgedragen aan haar familie in Wales.

2024

2Doc: De Prijs van Winst - De duistere kant van de farmaceutische industrie (NTR)

AL / 55 min / Documentaire

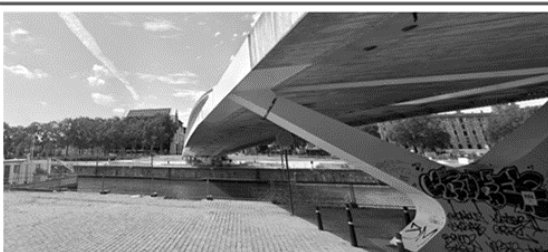
Sandra Molenaars onderzoekt in de laatste aflevering van dit tweeluik de duistere kanten van de farmaceutische industrie. Waarom rijzen de prijzen van medicijnen de pan uit en wat is de invloed van de overheid hierop? Een onthullende kijk op de wereld van de farmaceutische industrie en de factoren die onze gezondheidszorg beïnvloeden.

Regisseur: Sandra Molenaars

02 mei 2024, 22:19 - 23:15

BRUSSELS NIEUWSBLAD

Prostituee vermoord in triest incident aan de Suzan Danielbrug

BRUSSEL Aan de voet van de Suzan Danielbrug over het Brusselse kanaal is het levenloze lichaam van een prostituee aangetroffen, slachtoffer van een misdrijf.

De overledene is geïdentificeerd als de 27-jarige Ludmilla W. Ze is voor het laatst gezien op 12 mei jongstleden, rond 23:00 uur, in café ToiToi nabij Station Brussel Noord te Schaarbeek. Zij was in gezelschap van een onbekende man.

Het parket stelt alles in het werk om deze man te vinden, aangezien hij als een mogelijk cruciale getuige wordt beschouwd. Het signalement van de man luidt als volgt:

Een Europese verschijning, vermoedelijke leeftijd tussen 50 en 60 jaar en ongeveer 1,75 meter lang, breed van schouder, met lichtgrijs, kortgeknipt haar. Hij droeg een versleten jeansbroek en een bruine leren jas.

Deze gebeurtenis werpt een schaduw over het Noordstation en roept vragen op over de veiligheid van de gemeenschap. Het onderzoek van de autoriteiten is in volle gang.

Lees verder op pagina 3

Sportkalen Biz. 26-27

Crossing Schaarbeek
Opnieuw naar
winst!

Stadsnieuws Biz. 3-4

Bewoners:
Aarschotstraat te
onveilig, snelle
renovatieplannen
nodig

Podium!

Biz. 9
Crescent Moon
overtuigt niet bij
optreden in Les
Halles

BEZOEK MEIFEESTEN SCHAARBEEK!

26 t/m 31 mei
www.meifeestenschaarbeek.be

Jaargang 84 – nr. 16 | Woensdag 8 mei 2024

Graafschapbood

Nieuws uit Montferland!

www.graafschapbode.nl

**Geslaagde Kermis
en Meimarkt
Didam**

■ 2

Beek - Fietser gewond na eenzijdig ongeval

In het rustige buitengebied van Beek (Montferland) is maandagavond rond 23:30 uur een gewonde man aangetroffen na een eenzijdig ongeval. De man werd ontdekt op de parallelweg naast de A12, waar hij om onbekende redenen ten val was gekomen.

De verwondingen die de man heeft opgelopen zijn aanzienlijk, en hij is met spoed per ambulance overgebracht naar het Rijnstate ziekenhuis in Arnhem, waar artsen ook een ernstige hersenschudding hebben vastgesteld.

**Optreden
Verstersw
Muzikant
Groot Suc**

(H)erkennin

Deel I

**PRODUCT-
ONTWIKKELING**

Gods signatuur

Ik kan me het grootste deel van het voorval niet meer herinneren.

Op maandagmiddag fietste ik naar Didam om een kijkje te nemen op de jaarlijkse Meimarkt.

Ik belandde in een café waar feestmuziek bonkte en dat geluid bepaalde de rest van de middag. Enkele vage bekenden en twee onbekende dames dronken met me mee. De ene was te oud voor haar kapsel, van de ander zijn me haar prachtige reebruine ogen bijgebleven.

Tegen de avond sleurden ze me – behoorlijk aangeschoten – mee naar een snackbar. Wat ik precies heb gegeten? Ik heb geen idee. Maar ik weet dat we blikjes bier dronken. De dame met het kapsel bleef hinderlijk aan me plakken; die met de mooie ogen had al een vriend in het cafetaria, die me met argwaan bekeek.

Mijn verstand gaf aan dat het tijd was om naar huis te gaan, maar iemand in de snackbar haalde me over om 's avonds mee naar de feestzaal te komen. Daarna vervagen mijn herinneringen.

Jägermeister staat wel in mijn geheugen gegrift, de gezichten van de mensen om me heen niet. Waren het vrienden? Of waren het onbekenden die me uitlachten?

Hoe ik mijn fiets heb kunnen terugvinden, is me een raadsel, evenals hoe ik de weg richting De Heikant heb weten te traceren. Dat is allemaal verzonken in een diep zwart gat.

Toen ik mijn rechteroog opende, stond een vrouw in een doktersjas naast mijn bed en rook het naar ziekenhuis.

Het was geen droom; ik was precies waar ik dacht te zijn.

Ik voelde boven mijn linkeroog – dat gesloten was – en trok mijn hand terug; er stak een aantal scherpe draadjes uit mijn voorhoofd.

‘Vijftien hechtingen, meneer Wolters,’ zei ze, terwijl ze iets noteerde op een clipboard dat aan mijn bed hing. ‘En waarschijnlijk heeft u een hersenschudding.’

Ik raakte mijn pijnlijke linkerwang aan.

‘Oh, ja, daar zitten er nóg drie.’

Ik meende een vleugje humor in haar stem te horen.

‘Twee jonge mannen hebben u vannacht gevonden,’ vervolgde ze. ‘U lag op de parallelweg naast de A12, net voor het pompstation.’

Dus ik had het bijna gered tot thuis, dacht ik bij mezelf.

‘Ze hadden u op een haar na overreden; ze waren op weg naar het pompstation voor hun nachtdienst.’ Ze checkte de kaart op mijn bed. ‘Wilt u in de spiegel kijken? U mag voorzichtig proberen op te staan.’

Haar humoristische toon kwam nu dicht bij sarcasme.

Moeizaam ging ik op de rand van het bed zitten en keek rond in de ziekenhuiszaal, die – op mij na – leeg was. Mijn lichaam, vooral de linkerkant, voelde pijnlijk aan.

Ik stond duizelig op, liep hinkend naar de spiegel naast het gordijn en bekeek mezelf. Mijn linkeroog was gesloten en gezwollen. De linkerkant van mijn gezicht leek op een beurse appel. Bloedkorstjes zaten onder mijn neus. En als kers op de taart sierden vijftien draadjes mijn voorhoofd, van mijn neusbrug tot mijn linkerslaap.

‘Dat wordt een fraai litteken, meneer Wolters.’ Ik zag haar spiegelbeeld. ‘Maar u heeft geluk gehad. Beschouw het als een onuitwisbare handtekening van het lot.’

Hoewel ze blond haar had, deed ze me op een of andere manier denken aan Sandra Molenaars. Onverwachts kwam er een liedje van Sinéad O’Connor in me op, wat, naast mijn fysieke pijn, een melancholisch gevoel opriep.

Voorzichtig betastte ik mijn voorhoofd. Ik geloof niet in God; maar de rest van mijn leven zou ik met zijn signatuur door het leven gaan.

‘We probeerden uw naam te vinden, maar u had geen identificatiegegevens op zak.’

Die opmerking verontrustte me, want gisteren had ik echt een portemonnee in mijn achterzak.

‘U herinnert zich waarschijnlijk niet veel; dat komt door de post-traumatische amnesie. We hebben u vannacht gevraagd naar een

contactpersoon, maar het enige wat u kon uitbrengen, was *Sandra*. Is dat uw vrouw of vriendin?’

Ik zweeg.

‘De eigenaar van het pompstation vermoedde uiteindelijk dat u langs de parallelweg woonde en heeft uw buurman gebeld. Die komt u hier ophalen.’ Ze kwam naar me toe en drukte de folder *Herstellen na een hersenschudding* en een wekadvis in mijn hand.

‘Gebruikt u de komende dagen beslist geen verdovende middelen zoals drugs of alcohol ...’ Haar glimlach van eerder was veranderd in een verwijtende blik, alsof ik een kleuter was. ‘Als de klachten de komende maanden verergeren, meldt u zich bij uw huisarts, misschien moeten we dan nog een scan maken.’

Ze keek op haar tablet; waarschijnlijk moest ze door naar een patiënt die niet door eigen toedoen in het ziekenhuis was beland.

‘Nou, dan tot ziens, meneer Wolters,’ zei ze in het voorbijgaan. ‘De verpleegkundige brengt nog een verband aan voordat u vertrekt. Let u een beetje op uzelf?’

Ik keek haar na met mijn rechteroog.

Een half uur later zat ik op het bankje voor het ziekenhuis en kwam de grijze Peugeot van Gradus aanrijden.

Onderweg, van Arnhem naar de grens, kwam er geen woord uit Gradus’ mond. Met zijn doorgroefde, verweerde gelaat keek hij strak voor zich uit en met zijn stilte kon je boeken vullen. Hij haalde mijn drankgebruik, mijn vrijwillige isolatie, mijn zelfverwijten over Joes – mijn verdwenen broer – en zelfs mijn heimelijke verlangen naar Sandra niet aan. Toch benadrukte zijn zwijgen al deze zaken op een indringende manier.

Terwijl we de oprijlaan naar De Heikant opdraaiden, bracht Gradus eindelijk enkele woorden uit: ‘Zet die deern is uut de kop.’

Ik had hem kunnen tegenspreken en beweren dat het niets met haar te maken had, maar dat zou alleen zelfbedrog zijn geweest.

Al rijdend haalde hij mijn portemonnee uit zijn zak. ‘Den vond ik veur aan de weg, naeven de fiets.’ Hij drukte de portemonnee ruw in mijn hand.

Terug in zijn zwijgen parkeerde hij de Peugeot in het grind voor het jachthuis.

Ik verlangde naar mijn bed.

Bij de voordeur wachtte me echter een volgende confrontatie en Gretha Heinricks, mijn huishoudster en steun en toeverlaat, beperkte zich niet tot zwijgen.

‘Hoe oud ben je nu eigenlijk, Rik? Kijk eens hoe je eruitziet.’ Ze wreef over het gat in de mouw van mijn jack. Haar stem brak, haar ogen werden vochtig en ze streek met de rug van haar hand over haar wang.

Haar bezorgdheid raakte me diep en wakkerde mijn schuldgevoel aan.

Zo stond ik, te midden van mijn surrogaatouders, met gebogen hoofd, als een schooljongen. Een deel van mij wilde maar niet volwassen worden.

‘Ga naar bed, Rik.’ Ze klonk nu vriendelijker. ‘Niet rondlopen met een hersenschudding. Ik zal je geregeld wekken.’

Ik gehoorzaamde en liep naar binnen, maar besloot eerst naar de keuken te gaan en een paracetamol in te nemen. Die vond ik in het keukenkastje, achter de borden. Toen ik het doosje pakte, viel een envelop op het aanrecht.

De God, waar ik niet in geloofde, zou het er vandaag stevig inwrijven. Met sierlijke, krullende letters stond er ‘Rik’ op de ongeopende envelop geschreven.

Een wee gevoel overmande me, dat me – ondanks mijn hoofdpijn – vreemd genoeg onmiddellijk deed terugverlangen naar drank. De envelop was van Sandra Molenaars, achtergelaten tijdens haar bezoek bijna een jaar geleden. Ik had de envelop nooit geopend. Ik verwachtte dat daarin een brief zou zitten met verontschuldiging, excuses en redenen, en daar had ik weinig behoefte aan.

Sindsdien had ze me vaak gemaïld en gebeld, maar ik was laks in mijn antwoorden, boos en gefrustreerd dat ze onze korte, intieme relatie zomaar had afgekapt. Zij was degene die de moeite nam contact op te nemen; ik belde haar nooit. Na verloop van tijd werden haar telefoontjes zeldzamer en meestal kapte ik de gesprekken snel af, waardoor de afstand tussen ons alleen maar groter werd.

Zuchtend zette ik de envelop terug op zijn plek. De dokter had immers gezegd dat ik rust moest nemen, en hoewel het beter zou zijn die periode van mijn leven af te sluiten, was dit niet het juiste moment om die brief te lezen.

Een onuitwisbare handtekening van het lot, dacht ik, terwijl ik de trap opliep; zo had de dokter het omschreven. Het leek inderdaad het spel van een hogere macht, die dobbelstenen wierp die mijn leven bepaalde. Maar op dat moment kon het me niet schelen. Wat ik nodig had, was rust.

Myres Pharma

Eduard Verbeek staaide uit het raam van de directiekamer op de tweede verdieping van het Myres Pharma-gebouw aan de Rue du Bois Saint-Jean in Luik. In de weerspiegeling zag hij zijn eigen gezicht: lijkkbleek, met diep verzonken ogen en een huid die glom, klam als een vochtige spons.

Zo voelde hij zich ook. Door slaapgebrek trilden zijn handen lichtjes en de spiertjes rond zijn mond trokken willekeurig samen. Hij zuchtte en stak een sigaret op. Hier, in de directiekamer van zijn farmaceutische bedrijf, deed het hem weinig dat hij er rookte: dit was zijn domein en hier golden zijn regels.

Onder Verbeeks leiding was Myres Pharma van een onbeduidend bedrijf uitgegroeid tot een pionier in geneesmiddelen. Nu was er echter dringend een doorbraak nodig om de winstgevendheid te waarborgen.

Het was acht uur in de ochtend en pas een handvol van de vijftig medewerkers was aanwezig. Beneden reed Dr. Touviere in zijn Jaguar het terrein op. Als arts verbonden aan het bedrijf stond hij aan het hoofd van de afdeling Onderzoek en Ontwikkeling. Daarnaast runde hij een praktijk voor neurologisch onderzoek in Luik.

Ondanks het vroege uur had Verbeek al een volle dag achter de rug. Om twee uur 's nachts was hij naar kantoor gekomen voor een belangrijke conference call met het bestuur van Cerebra Nova. Thuis had hij dit niet kunnen doen uit angst zijn vrouw of dochter te wekken. Niet dat hij veel contact had met zijn gezin; zijn huwelijk stond op instorten en zijn stiefdochter koos onmiskenbaar de kant van haar moeder.

Daarom was hij vannacht het gebouw binnengestapt, dat er vreemd en troosteloos uitzag in het nachtlucht en waar de tl-verlichting veel luider klonk dan overdag.

In Boston was het op dat moment acht uur 's avonds, maar die Amerikanen leken nooit vrijaf te nemen, laat staan te slapen. Ze zaten hem vierentwintig uur per dag op de huid.

Het bestuur van Cerebra Nova, de grootste aandeelhouder van Myres Pharma, gedroeg zich als wolven, *of eerder als hyena's*, bedacht Verbeek, terwijl hij met zijn schoen de afgevalen as wegwreef.

In de voorgaande jaren had Myres Pharma in het diepste geheim gewerkt aan een revolutionair nieuw medicijn. Verbeek had in Cerebra Nova, een toonaangevend farmaceutisch bedrijf gespecialiseerd in medicijnen voor hersenziekten, een investeerder gevonden die veel geld had ingebracht en aandrong op tastbare resultaten: de afronding van de eerste testfase, waarna een Duitse farmaciegigant een optie op de octrooirechten wilde kopen.

De conference call begon stipt op tijd en Verbeek zag een tiental ernstig kijkende mannen rond een grote vergadertafel. De Amerikanen waren meteen ter zake gekomen, zonder Europese beleefdheden of *smalltalk*.

CEO Butch Franklin, onberispelijk gekleed in een donkerblauw pak met een glimmende stropdas en een gouden brilmontuur met dunne rand, doorboorde Verbeek met een directe vraag: 'Wanneer gaan we resultaten zien, *Vurbiëk?*' Franklin liet daarbij onophoudelijk zijn zilverkleurige balpen op het tafelblad stuiteren. 'Die Duitsers van Bayreuth hebben 3,7 miljoen klaarliggen en staan te popelen om dat aan ons over te maken.'

Verbeek probeerde het getik van de pen te negeren en legde uit dat klinische testen zorgvuldig moesten worden uitgevoerd en dat deze fase daardoor tijdrovend was.

De bestuursleden van Cerebra Nova schoven nerveus op hun stoelen. Toen Verbeek het woord 'ethiek' liet vallen, sprong Samuel Hill, de kleine financiële man met zijn getrimde muizensnor, op en riep: '*Fuck the ethics, Vurbiëk. We need results!*'

Halverwege Verbeeks verdere betoog barstte Franklin uit in woede. Hij stond op, bracht zijn gezicht dicht bij de webcam, haalde bevend een dollarbiljet uit zijn colbertzak en stak het in brand voor de camera. '*This is what you do with our money!*' schreeuwde hij in de lens.

Hoewel hij aan de andere kant van de oceaan was, liepen de rillingen over Verbeeks rug, alsof een ijzige hand met de knokkels over zijn ruggenmerg wreef.

‘Mr. Franklin,’ stamelde hij, ‘op dit moment bevinden de testen zich in de afrondende fase. We staan op het punt het octrooi aan te vragen en binnenkort zullen we concrete resultaten kunnen presenteren.’ Hij probeerde zijn stem in bedwang te houden, maar kon niet voorkomen dat hij klonk alsof zijn stembanden in een bankschroef zaten.

‘Nog drie maanden respijt. Anders trekken we de stekker eruit en kopen we de restanten van je bedrijf op,’ had Franklin hem toegebeten. ‘*Your ass is on the line, Vurbiek!*’

Zo eindigde de conferentie. Het scherm ging op zwart en Verbeek had zich nooit eenzamer gevoeld, alleen midden in de nacht, in de vergaderzaal van Myres Pharma.

Verbeek blies nog een rookwolk de lucht in en doofde de sigaret in de asbak. Wat hij de Amerikanen niet kon vertellen, was dat Dr. Touviers’ testresultaten steeds verder afweken van het oorspronkelijke plan. Het werd almaar moeilijker de losse eindjes en manipulaties te verdoezelen. De druk om snel een octrooi aan te vragen en de deal met Bayreuth rond te krijgen, hing als een molensteen om zijn nek.

Touviers betrad het kantoor zonder te kloppen.

De lange, magere man straalde, met zijn strak naar achteren gekamde grijze haren, de autoriteit van een arts uit.

‘En? Hoe is het gegaan?’ Touviers liet zich zakken in een van de luxueuze fauteuils naast de verlichte rookglazen tafel, die zijn gelige huid sterk weerkaatste en de wijnvlek op zijn hoofd prominenter maakte. Zijn blik was zelfverzekerd, maar zijn gezicht emotioneel.

Verbeek blies zijn adem uit en schudde zijn hoofd.

‘Eduard, we moeten de controle houden en niet afhankelijk worden van de omstandigheden. Ik heb hulp geregeld. Iemand die sporen kan uitwissen, als je begrijpt wat ik bedoel. Om halfnegen hebben we een afspraak. We kunnen hem inschakelen als Hoofd Beveiliging. De man is ... zeer ervaren in dit soort zaken.

‘Als justitie op de hoogte raakt van de werkelijke doodsoorzaak van die meid, zijn we erbij,’ verzuchtte Verbeek.

‘Dat zal niet gebeuren.’ Touviers antwoordde kalm en beslist.

‘En de faculteit? Voor het vervolgonderzoek?’

‘Die weet van niets, we hebben haar gegevens nooit doorgestuurd.’

Touviers’ zelfverzekerdheid stelde Verbeek enigszins gerust. ‘Zijn er andere belangrijke ontwikkelingen?’ Hij kuchte in zijn mouw.

‘Haar lichaam is naar Wales teruggestuurd. Het parket beschouwt het als een ongeval en kan het niet aan onze praktijk koppelen,’ legde Touviers klinisch uit, zoals je van een dokter zou verwachten.

Jouw praktijk, niet de onze. Verbeek beet een nagel af. Op de parkeerplaats verscheen een oude, gehavende Citroën, die hij herkende als de auto van Gérard Rapaille.

Touviers, kwam naast hem staan en samen keken ze zwijgend toe hoe de grote, zware man traag uitstapte en richting de ingang waggelde.

‘De paddenstoelenman,’ zei Touviers en gnuifde.

‘Hoe staat het met de kweeklocatie in Bilzen?’ vroeg Verbeek. ‘Heeft Rapaille het eindelijk voor elkaar gekregen?’

‘Er zijn meningsverschillen tussen de kweker en Rapaille over de juiste voedingsbodem,’ antwoordde Touviers, verwijzend naar het zogenaamde ‘broed’, waarin het wortelstelsel van de paddenstoelen werd gekweekt.

‘Laten we vertrouwen op de kweker. Hij is de expert op dat gebied. Rapaille kan dan wel paddenstoelen vinden, maar kweken is een ander verhaal.’

Op dat moment reed een zilvergrijze BMW het terrein op. De auto stopte rustig in een parkeervak en een man stapte soepel uit. Hij droeg een maatpak, bruine leren schoenen en een opvallend zware bril. Verbeek schatte hem eind vijftig.

‘Ah, onze hulp,’ zei Touviers.

Sophie Leclerc keek op van het kopieerapparaat toen de glazen deur van de ontvangsthal openging en een man binnenstapte. Hij straalde een zelfverzekerdheid uit die haar meteen opviel. Zijn maatpak zat strak om zijn gespierde lichaam, maar het was zijn gezicht dat haar aandacht trok.

Littekens trokken lijnen over zijn harde gelaat, alsof hij uit een andere wereld kwam dan de meeste bezoekers.

Hij liep recht naar de balie, legde beide handen erop en bleef staan, zijn staalblauwe ogen strak op haar gericht. Sophie slikte en voelde de intense aanwezigheid van de man.

‘William Parker. Ik heb een afspraak met dokter Touviers en meneer Verbeek,’ stelde hij zichzelf voor. Zijn Frans was vloeiend.

Sophie knikte kort. Ze was het niet gewend bezoekers in te schrijven, maar de receptioniste was nog niet aanwezig. Automatisch begon ze zijn naam in te typen, terwijl ze zijn ogen onafgebroken op haar gericht voelde. Ze maakte het bezoekerspasje klaar.

Terwijl ze de dokter verwittigde, wierp ze een argwanende blik op Parker. Hij zat nu op de leren bank in de ontvangsthal, zijn armen breed uitgespreid over de rugleuning, alsof hij de bank voor zichzelf opeiste.

Even later kwam Touviers binnen en begroette Parker met een stevige omhelzing. Hun luidruchtige tutoyeren – ‘Rudolphe! William!’ – vertelde Sophie dat ze elkaar goed kenden. Zonder haar een blik waardig te keuren, praatten ze kort met elkaar, waarna Touviers met Parker de glazen trap opliep, richting het kantoor van Verbeek.

Parker liet zijn ogen over het strakke interieur van de directiekamer glijden, met bijzondere aandacht voor een primitieve Afrikaanse buste van ebbenhout, die verrassend goed in de moderne inrichting paste. Hij begroette Verbeek met een krachtige handdruk en een indringende blik.

Verbeek sloeg zijn ogen neer, direct in een ondergeschikte rol gedrukt.

‘Hier draait het om, William.’ Touviers sprak hem aan in het Frans. Hij wierp hem een doosje medicijnen toe.

Parker greep het doosje met een katachtige beweging. ‘Wat is dit?’ Hij keek nieuwsgierig van Touviers naar Verbeek.

Verbeek aarzelde, zijn stem onzeker. ‘Dat ... doet er nu niet toe.’

‘Het is beter dat je op dit moment niet te veel weet, William.’ Touviers nam het gesprek over op vertrouwelijke toon en legde zijn hand op Parkers

arm. ‘De ontwikkeling is geheim; we zijn gebonden aan geheimhoudingsplicht door onze investeerders.’

‘Zorgt het voor een trip?’ vroeg Parker. Hij opende het doosje en bekeek een van de strips aandachtig.

Touviere en Verbeek wisselden een zorgelijke blik. ‘Oui.’ Touviere keek ernstig. ‘En soms voor een “bad trip”.’

‘De paddenstoelenman vertrekt weer.’ Verbeek was bij het raam gaan staan.

Terwijl Touviere zich bij Verbeek voegde, liet Parker ongezien drie strips met tabletten in zijn colbert glippen.

‘Ik hoop dat ze deze week meer paddenstoelen kunnen oogsten,’ zei Touviere. ‘De productie moet worden opgeschaald voor testfase twee.’ Hij draaide zich naar Parker.

‘William,’ sprak hij serieus. ‘We hebben iemand nodig om onze belangen te beschermen. Er is ... eh ... een incident geweest met een proefpersoon.’

‘Een paar proefpersonen,’ corrigeerde Verbeek, die een sigaret had opgestoken, zijn schouders optrok en een flinke trek nam.

‘Oui, een paar proefpersonen, en we willen niet dat de sporen naar Myres Pharma leiden.’

Parker liep naar Touviere, stopte de verpakking met de overige strips in de borstzak van diens doktersjas en klopte de dokter op de borst.

‘*Don’t worry, pal.*’ Parker schakelde over op Engels. ‘Geef me de details en ik wis alle sporen uit ... *like the good old days.*’

De blik van Touviere verraadde niet of hij goede of slechte herinneringen had aan die oude tijd.

Parker wendde zich tot Verbeek en beslechtte de samenwerking met een ferme handdruk. Hij wuifde de sigarettenrook weg. ‘Je zou niet moeten roken, Eduard. Slecht voor je gezondheid! Nu, geef me de details waarmee jullie nieuwe Security Manager aan de slag kan.’

Tot zover de inkijk.

Ik hoop dat je een indruk hebt gekregen van Drenkman en nieuwsgierig bent geworden naar het verhaal!